

Чверть століття творчої діяльності. Музиканти з Чернівців дякують Творцю за пройдений шлях

Ось вже п'ять років, як адвентистська вокальна група з міста Чернівців у супроводі оркестру славить Господа піснею та музикою, а почалось все набагато раніше. Духовне життя будь-якої спільноти неможливе без пісні. Десь там, за обрієм часу, за межами нашого буття є інший вимір, інший час. Це – час, де ми залишили нашу юність. Туди неможливо повернутись і неможливо щось змінити. І все, що ми можемо зробити сьогодні, лише згадати й дякувати Богу за прожиті роки, які були пов'язані зі служінням співом та з музикою.

Тому час від часу відбуваються концерти, на яких ми згадуємо роки натхнення, часи підйому, а також хвилини спаду і проблем, тому не можемо сказати нічого іншого, крім слів: «Хвали, душе моя Господа»! Серед учасників цих концертів – музиканти з адвентистської громади смт Глибокої, ансамбль бандуристів «Буковинська перлина», вокальні групи «Сіон», та «Сіль землі», дует Володимира Пухальського та Олесь Деркача. Разом з друзями і колегами, з якими ми співпрацювали багато років, ми дякували Богу за 25 років нашої творчої роботи та 5 років роботи у новому складі в супроводі оркестру.

Ми – у вокальному колективі, який багато хто з вас називає групою «Апокаліпсис». Але минуло вже чверть століття і з того колективу залишилось 5 співаків: Валентин Кирилюк, Альона Шешуряк, Валя Когут, Елла і Анатолій Байдюки. Весною 2013 року тодішній музичний керівник Олег Осадчук організував концерт, а за два місяці до нього запропонував відновити оркестр і поєднати з групою. Ми доповнили склад групи, він був більший, ніж сьогодні. Але на сьогодні деякі виїхали за кордон, деякі,

як кажуть, «не витримали лихої долі» музиканта, співака...

Сьогодні наш колектив – це 8 співаків: 5 з групи «Апокаліпсис», подружжя Ігоря та Валі Гаврелиці і Свєта Козубська, хоча і з ними ми працювали в інших колективах вже роки. Також доповнили склад оркестру. Але і серед музикантів є такі, з якими ми працюємо десятиліття: Леся Танкевич, Світлана Бедерлій, Елла Бойчук, Василь Гунько, Геннадій Івоняк. І вже 5 років ми працюємо в оновленому складі як співаків, так і музикантів. І коли проходить якийсь певний час роботи, розумієш, що не дякувати Господу за роки праці просто неможливо. Тому і робимо заходи під назвою «Хвали, душе моя, Господа».

А кличемо саме ті колективи і співаків, з якими у нас найтісніші, найбільш приємні і давні музичні стосунки. Коли ми починали працювати 25 років тому, всі учасники були на стільки ж молодшими. Хлопчики і дівчатка співали, грали, славили Бога. Пройшов час, вони подорослішали, створили пари, були весілля, утворились нові сім'ї, потім – декретні відпуски... і гарні діточки...

Попри це все – пісні лунали, як і сьогодні.

Ми святкували 5 років праці, 10, 15, 20... Чи радісна ця дата – 25 років – сьогодні? Розумієш, що вік бере своє, розумієш, що є початок, і є кінець.

Але, дивлячись на групу «Сіон», якою керую наш брат Григорій Оленчук, відчуваєш натхнення працювати далі. Скільки? Бог знає. І кожний керівник музичної або вокальної групи знає, наскільки сьогодні музична праця стає все важче. Люди зайняті сім'єю та її забезпеченням, здоров'ям, дітьми. Часу стає все менше. І пісня «Тот день» спочатку дає відтінок смутку: «Почему терзает сердце боль, / И печаль скрывает свет? / Почему горит вражды огонь, Кто сумеет дать ответ?». Відповідь на це запитання дає сама пісня: «Тот день на все вопросы даст ответ. / Тот день, Он откроет причины невзгод и бед. / Тот день сквозь печаль прольётся, / Тот день вспыхнет ярче солнца. / В Тот день встречу я Христа».

І ось прийшов час, коли потрібно подякувати Богу за людей, з якими доводилось працювати і які допомагали в музичній роботі.

По-перше, це учасники вокальної групи, які співають у свій ювілей найбільше пісень. Роки репетицій, концертів, поїздок, витрат коштів. Я бажаю їм благословення й надалі. По-друге, це подяка Господу за Володимира Пухальського: багато років він допомагав своїми порадами, фонограмами і грою. Незважаючи на свою зайнятість і проблеми цей брат був завжди поруч, особливо при перших кроках в новому складі, коли ми почали робити фонограми й виступати з оркестром. Також ми вдячні Богу за Вадима Гаврилицю, який також багато працював для нас, роблячи фонограми та ноти для оркестру, працюючи над вокалом для групи. Подяка за всіх музикантів, особлива за Лесю Танкевич, за її життя, вона на сьогодні є викладачем класу скрипки. Її поради, настанови дуже потрібні оркестру.

Особлива подяка моїй донечці Еллі, яка фактично пише ноти для всіх колективів, з якими доводиться працювати, і навчає вокальну групу співу. Переважна більшість нот для вокальних творів і деякі для оркестру – це її заслуга. І ще одна важлива подяка Творцю не тільки за співаків і музикантів на репетиціях і виступах, а й за їхніх «половинок», їхніх чоловіків і жінок. Поки ваш чоловік або дружина на репетиції, вони беруть на себе тягар сім'ї і дітей.

І незважаючи на всі проблеми, різні хвороби, труднощі, матеріальні й фізичні питання, долаючи це все за допомогою Божою, часто крізь сльози та біль ми сьогодні славимо Бога. Бо зі всіх учасників наших виступів немає людини чи сім'ї, яка не пройшла би через випробування або хворобою, або матеріальними чи іншими проблемами. Але – яка радість, коли не тільки ми, але й наші діти славлять Творця! Не секрет, що діти завжди більш талановиті, ніж батьки. Є діти, талантом яких ми пишаємось, бо вже бачили і відчували, на що вони здатні. Ось ті, які не тільки вирости, але вже внесли свій внесок у поклоніння Богу через музику – це Ярослав Байдюк, Назар Кирилюк, Тамара Когут, Христина й Наталя Гаврелиця, Настя Байдюк.

Чудовий голос, неймовірна гра на скрипці або фортепіано, спів у групах. Ось що об'єднує ці таланти. Але головне – те, що

вони використовують свої таланти за прикладом своїх батьків – у Божій Церкві.

Коли прийде «той день», про що ми чули в цитованій вище пісні, наше бажання, щоби старша вокальна група і всі батьки могли сказати: «Ось ми й діти наші». Амінь?!

І тоді від усього серця нехай лунає спів: «Славу Господу поют уста!». І разом щоб дві групи – батьки й діти – проспівали цю пісню.

Яке це щастя, коли ми й наші діти разом можемо відвідувати церкву, слухати Слово Боже, разом співати!

На ювілейному концерті весною 2018 року співали не тільки запрошені гості. Співав хор у супроводі оркестру. Співала молодь з батьками пісню «Я вижу Иисуса». Цей твір описує ту славу на небі, якої достойний Агнець, за нас принесений у жертву.

Десь за місяць перед концертом керівник адвентистів у Буковинському регіоні Іван Завадюк у присутності членів адміністративної ради запропонував, щоби на цьому заході були зібрані кошти для хворої дівчинки. Ми не планували благодійний концерт, їх забагато останнім часом. Рівно рік тому у нас був весняний концерт, і тоді ми теж не планували робити його благодійним, але була проблема у нашого брата Олександра Лопулишина. І ми погодилися допомогти йому. Зібрали понад 2000 доларів. Тепер – зовсім незнайома нам дитина. Але чужого болю не буває. Тому ми погодилися, щоби і цьогорічний ювілейний концерт теж був благодійним. Адже не дай Бог опинитись на місці цієї сім'ї! Краще дати, хто скільки може, і просити Бога, щоб цій дитині стало краще, а в інших родинах щоб взагалі не було хворих.

Зібрали понад 19 000 гривень. Кошти тут же на концерті передали рідній тітці хворої дівчинки. Захід продовжувався і було приємно, що ми дякували Богу не тільки за прожиті роки творчої роботи, але й за зібрані благодійні кошти.

Наостанок, характеризуючи нашу творчість і мету усіх старань, наведу такі рядки:

Ми дуже любимо наш край,
І любим Україну,
Її лани, зелений гай,
В саду – рясну калину.
Там соловейко навесні
Співає між гілками:
Та й ми співаємо пісні –
І славим Бога разом з нами!

Валентина Мельничук